

PESTI FŐTEMLPOM

SPIRITUÁLIS KÖZÖSSÉGI LAP

VI. évf. 39. szám

2020. február

Tartalom

- A valóság keresztény olvasata
- Hó és jég alatt is növekszik a vetés
- Emlékezz ember
- A szenvedő Jézus arca
- Gyűlöletkampány, keresztényüldözés, hazaárulás
- Mária Rádiós adásaink új tematikája
- A pálfordulás feltétele
- Musica Sacra
- A bukott angyal cselszövéseiről
- Megalakult a plébánia kórusa
- Farsangi bál
- Programjaink

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

A valóság keresztény olvasata

Napjainkban egyre markánsabban különülnek el a világunkról alkotott eltérő felfogások. Szembe feszülnek egymással, sőt számos alkalommal kiderül, hogy összeegyeztethetetlenek. Az egyiknek van igaza, a másik téved, vagy tudatosan manipulál, esetleg hazudik. Úgy érezzük, hogy egyre nagyobb a szellemi zűrzavar. Nem beszélve a politikai hovatarozás keltette ellentmondásokról, és akkor még nem tértünk ki a lelki élet kérdéseire, melyek sokak számára nem is léteznek. Ki tud eligazodni ebben a káoszban, mi vagy ki ad támpontot a helyes ítéletalkotáshoz? Amennyiben nem találunk jó válaszokat, akkor marad a bizonytalanság és a félelem. Különösen veszélyeztetni ez azokat, akiknek még nincs kellő élettapasztalatuk, vagy nem alakítottak ki maguknak valamely szilárd értékrendet. Milyen nyugalmat, békét ajándékoz annak a tudata, hogy valami úgy van és kész, azon nincs mit vitatkozni, az nyilvánvaló, nem is lehet másként; vagyis az a bizonyosság, mely megkérdőjelezhetetlennek tekint alapvető tényeket. Ez az élmény ma elveszni látszik, s helyét átveszi a tanácstalanság, a tétovaság, a döntésképtelenség, a szellemi, erkölcsi relativizmus. Ráadásul egyre nehezebb az egyébként olyan fontos párbeszéd, mert „szóráblás” folyt, különböző ideológiák átvettek (leginkább keresztény) fogalmakat, melyeket ellentétes tartalmakkal töltöttek meg vagy kitöröltek a szótárból. Illetve új fogalmakat, hívószavakat vezettek be, melyekkel saját felfogásukat vésték bele a közgondolkodásba. Ennek számtalan példáját sorolhatjuk (pl.: a demokrácia vagy a jogállamiság fogalmai). Elbeszélünk egymás mellett, vagy éppenséggel nem értünk szót, vagy még rosszabb, hogy értjük a másikat, csak nem akarjuk megérteni. A szakadékok pedig egyre csak nőnek, a társadalom különböző csoportjai szembe kerülnek egymással, egyre nagyobb gyanúval fordulnak egymással szembe és a bizalmatlanság légköre mindent megfertőz. Mindezt még tetézi, hogy a kirekesztő, gyűlölködő, erőszakos és hataloméhes kisebbség alkalmazza a jól bevált módszert: „kirekesztőnek” és „intoleránsnak” bélyegez meg mindenkit, aki másképpen mer gondolkodni, mint ahogy azt ők elvárják. Ennek kiváló példája az, ami az Európai Parlamentben zajlik Hazánk, Magyarország ellen „a hetedik cikkely szerinti eljárás” lefolytatása

keretében. Vannak, akik ezt a rossz cirkuszt komolyan is veszik és rengeteg pénzt kapnak érte. Mennyire szánalmas színjáték. S mennyire veszélyes egész Európára nézve! Keresztényüldözés, migránskérdés, demográfiai tél, a nemzetállamok léte és érdekérvényesítése, bioetikai kérdések sora, környezet- és természetvédelem (teremtésvédelem), politikai kultúra, emberi méltóság, a házasság és a család helyzete, az ifjúság jövőképe, a különböző vallások és kultúrák keveredése, integráció és szegregáció, a történelmi keresztény egyházak életének alakulása, hit szerint való vagy tudományos gondolkodásmód létjogosultsága – hogy csak néhányat említsünk meg korunk – életünket meghatározó – kérdései közül. Nem mondhatjuk, hogy ezek a témák minket nem érdekelnek, mert csak az ostoba gondolja, hogy ezeken kívül áll, vagy hagyja e problémák megoldását másokra. Teljes mértékben a saját és az utódaink életéről, boldogságáról van szó. Ha a fenti fölvetésekre nem tudjuk megadni a sajátosan keresztény válaszokat, akkor kívül maradunk és a sorsunkat mások fogják alakítani, úgy ahogy mi nem akarjuk. Ráadásul nem teljesítettük küldetésünket, mert az evangélium jó ízével nem hatottuk át környezetünket, mindennapjainkat, a társadalmat. Felelősségvállalásunkat illetően pedig, amely a következő nemzedékeket érinti, kudarcot vallottunk. Mi tehát a megoldás, mit kell tennünk az ügy érdekében?

Először eszünkbe jut Jézus szava: Ne tégy csak higgy! Aztán gondolkozz, majd csak ezt követően cselekedj! S akkor helyesen jársz el. Másodszor komolyan kell venni a tényeket, a valóság teljességét. A tényalapú gondolkodásmód minket jellemez, a valóság pedig Isten, Jézus és az Ő Országának erői nélkül értelmezhetetlen, nem a teljes élet, az embervoltunk végletes leszűkítése. Ennek következménye pedig a romlás, az önsorsrontás, a boldogtalanság.

Összegezve: „a valóság keresztény olvasata” az a szemléletmód, melyből biztos eligazodás, igaz ítéletalkotás, helyes életvezetés, kiteljesedő élet fakad. Így válik a keresztény életünk többlete a gyakorlatban is tapasztalhatóvá, gyümölcsözővé. Imádkozzunk, gondolkozzunk és helyesen cselekedjünk a magunk és szeretteink boldogsága érdekében!

Zoltán atya

Hó és jég alatt is növekszik a vetés

„Mi keresztények, különösen arra kaptunk meghívást, hogy a béke őrszemei legyünk, ott, ahol élünk, ahol dolgozunk. Vigyázzunk arra, hogy a lelkiismeretet ne tudja megfélemlíteni az önzés, a hazugság és az erőszak. Hamvazószerdán a hívek megtéréséért fohászkodunk Istenhez. Ehhez a közös fohászhoz társul a bőjt, amely a vezeklés kifejezése az emberi kapcsolatokat beszennyező gyűlölet, és erőszak bűneiért.”

II. János Pál pápa egykori nagyböjti üzenete arra sarkall bennünket, keresztényeket, hogy erőnket megfeszítve fáradozzunk azért, hogy a ránk bízottak tudatába és a tudatalatti világába a reményteljes életet, boldogságot és békét ígérő információk jussanak el.

A személyek igazi felemelkedésének „eszköze” „hordozó rakétája”, befolyásoló tényezője elsősorban a test, majd az úgynevezett „szociális méh”, a család, az iskola, a munkahely, a parlament. Ide tartoznak továbbá azok, aki írhatnak az emberszívek lapjaira, a média, vagyis a TV, a rádió, manapság egyre inkább, sőt, főleg a digitális világ, és mi papok.

Hogy a „hordozó rakéta”, a testünk, ne hibás irányba vigyen minket, a személyünknek jól irányíthatónak és meghibásodásra kevésbé hajlamosnak kell lennie. Hibás akkor, ha szertelen, ha átveszi az uralmat, ha olyan erőktől válik függővé, amelyekből éppen ki kellene mentenie a személyt. Emlékszünk még a Challenger űrhajóra?

Kevesen ugyan, de vannak családok, ahol az apa és az anya a gyerekek kis korától kezdve hetenként többször is együtt olvassák a Szentírást! Rendkívül fontos lenne az iskolákban mindenütt biztosítani az evangélium tanítását, a közös imádságot. Sajnos, ettől még messze vagyunk. Az azonban bizakodásra ad okot, hogy a rendszerváltozás előtti tíz-tizenötől több százra nőtt az egyház által „megszentelt” iskolák száma. Tennivaló azonban továbbra is bőven van.

A legfontosabb „szociális méh” az egyház. Sajnos, itt is sok a megoldatlan probléma, a negatív tényező, amelyek hozzájárulnak ahhoz, hogy tömegek tartják távol magukat a katolikus egyháztól, de más vallások gyülekezeteitől is. II. János Pál pápa által jogosan feltett kérdés, hogy vajon miképpen bántunk az egyháznak a Szentlélektől kapott nagy ajándékával, ma is időszerű, mert úgy tűnik, hogy az egyház elvesztette a kapcsolatot a gyorsan fejlődő világgal, a társadalommal, és a fiatalság legnagyobb részével.

Nagy és gyors megújulásra lenne szükség!

Amikor Bíboros urunk találkozott az akkor kilencvenhat éves fatimai látnokkal, Lucia nővérrel, ő azt üzent a magyar papoknak és híveknek: „szentek legyetek”. A nagy megújulás alapja ez!

Minden fájdalmas tapasztalatunk ellenére azonban reményünk továbbra is él, hiszen a végső győzelem úgyis Krisztusé. Jean Vanier gondolatával kifejezve: „Télen a hó és jég alatt is növekszik a vetés”.

Dr. Kerényi Lajos atya

Emlékezz ember...

Porból vagy és porrá leszel – folytatódik a mondat, melyet Hamvázószerdán, nagyböjt kezdetén, a hamvázás alkalmával hallunk. Ez persze rögtön halandóságunkat idézi fel, melyről a II. Vatikáni Zsinat a Gaudium et spes c. lelkipásztori konstitúciójában kijelenti: „Az emberi élet a halál színe előtt talánnyá válik”. Szent II. János Pál pápa az Evangélium vitae c. enciklikájában ugyanakkor kijelenti: „Leginkább a halál színe előtt mutatkozik meg az emberi lét titka”.

Az élet és a halál fogalmai Jézus kijelentéseiben nem az ember biológiai állapotára vonatkozó szavak, hanem létezésünk legmélyét érintő valóságok. A mi szavaink a valóságról alkotott fogalmak, amelyek azonban azt nem fedik le teljesen és adekvát módon. Az élet és halál jézusi értelemben nem külső hatások következménye, hanem benső döntés eredménye. Az

életet választani kell: „*Elétek adtam életet és halált, válaszd azért az életet.* (Ter 5,30-19)

A halál kapcsán az ítélet, és azzal összefüggésben a pokol kérdése is előttünk áll. A katolikus egyház mindkettővel kapcsolatban határozottan és röviden fogalmaz: ítélet van és az ember végső döntésének szabadsága miatt a pokol lehetősége is fennáll. Vagyis a poklot valójában az ember „hozhatja létre”. Utóbbival kapcsolatban senkiről nem állítható, hogy „ott van”, vagyis véglegesen elveszett. A pokol a szeretetnek szabad akarattal történő végleges elutasítása, a sátáni „létező nemlét” állapota.

Az élet és halál előbbieknél megfelelő értelmezéséhez, a poklóról próbálhatunk valamilyen képet alkotni, éppen korunk jelenségei alapján.

A pokol ugyanis, a mennyországhoz hasonlóan nemcsak túlvilági, hanem már evilági lehetőség is.

Mára az ember kezdettől fogva meglévő, rejtett szívbéli gondolata és törekvése, hogy Istentől függetlenül teljes mértékben birtokolja saját létezését, konkrét formákat öltött. Nyíltan hirdetik az eugenika – a testi és szellemi képességeink felfokozása érdekében végzett beavatkozások – és a transzhumanizmus – az ennek érdekében létrejött mozgalom – „tudós prófétái”, hogy biológiai, genetikai manipulációkkal a „tökéletes ember” megalkotása válik majd lehetővé, egészen odáig, hogy az ember saját magának meg fogja adni a halhatatlanságot, méghozzá biológiai értelemben, és ez – valamilyen értelmezhetetlen módon – végleges állapot lesz. Nem lesz szükség prokreációra, gyermekek születésére, hiszen a „felsőbbrendű” ember akkorra elérkezik az önmaga által, önmagának megadott beteljesedéshez. *Íme, a pokol.* Kell-e ezt egyáltalán magyarázni? Örök élet a végesben, ahol nincs szükség szerelemre, anyai-apai-testvéri-baráti szeretetre, áldozatvállalásra? Azt nem tudjuk, van-e, lesz-e bárki is abban a pokolban, amelyről a Szentírás szól, de hogy ki lesz abban a földi pokolban, amelyben az ember majdan a halhatatlanságot saját magának megadja, azt tudjuk: azok, akik majd abban élnek.

Hamvazószerda figyelmeztetésének, a nagybőjt időszakának, a böjtnek, az imádságnak, alamizsnálkodásnak célja ugyanaz: koncentráltabban szem előtt tartani azt, hogy hogyan váljunk szabadabbá. Ugyanis, nem vagyunk teljesen, véglegesen szabadok mindaddig, amíg Jézussal az ő személyében nem egyesülünk, aki egyedül volt teljesen szabad a történelemben – és ebből kifolyólag a szó teljes értelmében Ember, mert egyedül – mint Istenfiú – Ő szerethetett tökéletesen. Ezért kaptuk Őt, nemcsak az időben, hanem eleve. És ez nem azt jelenti, hogy neki isteni személyi lévén, emberként a szenvedés, a halál, könnyebb volt, hanem ellenkezőleg, végtelenül, szörnyen nehezebb. Ebben áll a megváltás. Mi igyekezhetünk és igyekeznünk is kell szeretni, de a beteljesedésnek számunkra csak eszkatologikus (végidőbeli) távlata van. A keresztyén élet, melynek a

nagybőjt időszak kitüntetett szakasza, viszont ennek az elővátelezése.

Jézus a szeretetet maradéktalanul a „Másikban”, az Atyában élve *A Fiú*, ezért „ismeretté” válhat számunkra a misztérium, az Igazság, ami szabaddá tesz, a feltámadás(unk) titka. Mivel a „Másik” maga az Atya, aki az önmagában lévő élet, amelyet Jézusnak eleve megadott, így Istenként Ő egyben a második Ádám: *Az Ember*. Az ismeret tehát, az Igazság maga: Jézus a megtestesüléssel, szenvedésével és halálával, majd feltámadásával „bevitt” minket saját életébe. Világos, hogyha magunkra lennénk hagyva, nem támadhatnánk fel. A halhatatlanság nem eleve adott, hanem lényünk legmélyén rejtve van bennünk egy titokzatos, szeretetre érdemes valóság, „ami”, azért van, mert Isten „néz” (léiben tart), és ennél a pontnál megragadva vagyunk mintegy „kifordíthatóak” magunkból az örökkévalóságra. És ez a „valami” a *valaki*, a személyünk, képességünk Krisztussal való egyesülésre, mely már itt, a földi életben megtörténhet. Ez az a titok, mely nemzedékeken keresztül rejtve volt – mondja Szent Pál, s amelyet Isten „most” (és mindig egy „most” van!) kinyilatkoztatott. Két mondatban írja le: „*Uramnak, Krisztus Jézusnak fölséges ismeretéhez mértén mindent szemétnak tartok*” (Fil 3,8) és „*Krisztus bennetek a megdicsőülés reménye*” (Kol 1,27)

BL

Jézusom arcvonásai

A szenvedő Jézus arca

A testi és lelki szenvedések az ember érzéseinek legmélyebb tartományába tartoznak. Úgy vélem, Jézus szenvedései közül kiemelkedik személyének visszautasítása. A fájdalom okozója az volt, hogy miközben Ő Atyjának szeretetét mint küldetést saját magában közvetítette, nem talált elfogadásra. Szent János evangéliumában többször visszatér ez a motívum. Legnagyobb szenvedését azonban a Getszemáni kertben élte át a halálfélelemben, amikor arcán a rémület tükröződött. A rettegő Jézus arcát ritkán ábrázolják. Talán, mert lehetetlennek tartják a művészek?

Én úgy gondolom el, hogy Jézus „láthatta” azokat az elveszetteket, akiket csak ő menthet meg. Mi játszódhatott le lelkében, ami kiült az arcára? „Akkor megjelent egy angyal a mennyből és megerősítette. Majd halálfélelem vett erőt rajta és még állhatatosabban imádkozott. Verejtéke, mint megannyi vércsepp hullott a földre” (Lk 22, 43-44). Akkor végigsuhantak lelkében a megmentettek milliárdjai, ahogyan ezt Emmerich Katalin látomásából tudjuk.

Remélem kedves testvéreim, hogy én is, és ti is azok között vagyunk, akikért érdemes volt Jézusnak a szenvedést vállalni, és ez a tudat is megerősíthette Őt. Ennek az isteni erőnek a birtokában lépett elfogói elé, akik először földre roskadtak. Ebből az előre átélt szenvedésből származott arcán az a fenség, amivel a főpapok előtt megállt.

Máté evangéliuma szerint „amikor megvallotta, hogy ő a Messiás, az Isten fia, „erre arcul köpdösték, és ököllel ütötték, mások pedig arcul verték, és azt mondták: találd ki, ki ütött rád?” (Mt 26,67-68). Mindezt Jézus nagy belső önfegyelemmel és békével tűrte. Ez bőszítette kínzóit a legjobban. Pilátust és Heródest elbizonytalanította, hogy Jézus nem is védekezett. Pilátus kérdésére: te vagy-e a zsidók királya? – igennel felelt, hozzátéve: „az én országom nem e világból való”. A főpap kérdésére. „te vagy-e az áldott fia”, pedig kimondta a végső szót: „Én vagyok”. Ezt a királyi és isteni méltóságot gyalázták meg a megostorozással és a tövissel való megkoronázással.

Az utolsó kísértésre: „*ha Isten fia vagy, szállj le a keresztről*”, nem válaszolt. A végső elhagyatottság szavait - „*Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engem?*” pedig a „*Beteljesedett*”, és az „*Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet*”-számunkra a megváltást hozó mondatok követték. Ami ezután látható módon következett testi reakcióiban, már a reflexek, idegek válasza volt. A kereszten elhangozhatott hét szavának lenyomata testileg is örökre megjelent arcvonásain.

Herpy György atya

Gyűlöletkampány, gyűlöletbeszéd, keresztényüldözés, hazaárulás, üldözés, erőszak...

Ezzel még nincs vége annak a bűnlajstromnak, ami a balliberális közszereplőket terheli. Gyűlöletkampány: láthattuk azt a közlekedési táblának álcázott plakátot, melyen egy pap üldözött egy családot, alatta pedig a felirat: „Vigyázat, katolikus iskola!” A VII. kerület polgármestere szájából, televízióban hangzott el a gyűlöletbeszéd egészen klasszikus eseteként a következő kirohanás: „...marad egy rémisztő képződmény közepén. Ezek a fehér, keresztény, heteroszexuális férfiak, meg azért nők is vannak közöttük.” – majd nacionalistának bélyegzi meg ugyanezeket a személyeket a felszólaló. A keresztények gyűlölettel történt megbélyegzése nem első esetben történik. Voltunk mi már patkányok is az MSZP-s országgyűlési képviselő nyilatkozatában. Tavaly novemberben jelent meg egy tudományosnak

mondott, szociológiai fölmérés eredményeként jelzett állítás, mely szerint: „A vallásosak IQ-ja alacsonyabb, mint az ateistáké”. (index.hu; 2019.11.26) Nem értem, hogy a szociológusok, a tudomány művelői, az összes vallás (nemcsak keresztényekről van szó!) gyakorlói, miért nem tiltakoztak érintettségük okán?! A „kutatás” egy újabb „eredménye”, hogy „az egyházak veszélyt jelentenek az országra” (hvg.hu 2020.01.25.). Az állítás végén ugyan kérdőjel szerepel, de a fölvetést alátámasztják a megkérdezettek (vajon kiket és milyen kérdőívvel kérdeztek meg?).

A hazugság alapmagatartásukhoz tartozik a hasonszőrűeknek, hiszen nem szabad felejtenünk, hogy ők maguk vallották be: éjjel-nappal hazudtak a magyar társadalomnak, meghamisítva az adatokat, becsapva a magyarokat.

Amit az Európai Parlamentben, az elcsatolt területeken, az állampolgárságra vonatkozó népszavazás kapcsán az elmúlt években műveltek, az a hazaárulás fogalmát tökéletesen kimeríti. Magyarország megbüntetését kérték nemzetközi fórumon és szintén, ujjongva az ellenünk támadók gyűlöletkampány felett.

Megdöbbenve láthattuk az erőszak képeit a köztévé székházában, ahol a munkájukat végző biztonsági őreket gyalázva okoztak nyolc napon túl gyógyuló sérülést. Láthattuk a magáról perverz módon képeket készítő, s azzal másokat molesztáló közszereplő esetét. Nem felejtethjük az újonnan megválasztott főpolgármester kulturátlanságát (mely az őt megválasztó fővárosiak szégyene is), hiszen nem tudja, hol van Csepel és nem tudja, melyik a Nemzeti Múzeum. Legutóbbi intézkedései pedig éppen nem a demokrácia szellemében fogantak.

Talán ennyi elég is a tények felsorolásából (ez is bőven sok, sőt egy is elég lenne belőle). Nem csak keresztény sértettségéről, nem csak jobboldali pártok ügyéről, nem csak politikai kérdésről van itt szó. Ennek dimenziója messze túlmutat mindezen.

Össztársadalmi kérdéssé vált az ügy. Lehetnek-e közszereplők olyan személyek, akik a fentiek szerinti véleményt képviselik, ezeket hangoztatják, s ezek szerint alakítják a közösség életét. Hiszen alakítják! Ne dugja senki fejét a homokba, ne gondolja, hogy a gyermekei, unokái életét nem ezek a hatások fogják meghatározni! De igen! Épülhet-e a társadalom rendje és jövője a gyűlöletre, gyűlöletbeszédre, hazugságra, erőszakra, hazaárulásra, keresztényüldözésre, a nemek különbségének tagadására...? Kérem, ezt a kérdést mindenki válaszolja meg, s ehhez mérje véleményalkotását, föllépését és véleménynyilvánítását, vagy éppen hallgatását! Hallgathatunk-e mindezen történések mellett? Hiszen mi nem gyűlölködünk, de ügyefogyottak sem vagyunk! Van egy olyan határ, amelyet nem lett volna szabad, de már régen túlléptek a fent idézett balliberális közszereplők.

Dr. Osztie Zoltán, plébános

Mária Rádiós adásaink új tematikával

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra való felkészülés jegyében, a Mária Rádió 2018 júliusa óta, vasárnap esténként elhangzó *Az élet forrása* című műsorblokkjának részeként, 2019. március 31. óta havi rendszerességgel jelentkezik a Belvárosi Főplébánia műsora, *Táplálékunk és barátunk az Oltáriszentség* alcímmel.

Plébános úr felkérésére a plébániai ifjúsági katekézis csoport a 2019. december 2-i adás óta vesz részt az adás szerkesztésében, adásonként egy-egy önálló, mintegy húszperces blokkal. A rendelkezésünkre álló műsoridő nagy részét változó személyekkel, de mindig négyfős asztaltársasággal folytatott

beszélgetés tölti ki, amelyhez minden alkalommal választunk két, a témához illő zeneszámot. Ezek közül a beszélgetésünket bevezető művet igyekszünk könnyűzenei műfajból választani: olyan zeneszámot keresünk minden adáshoz, amely kortársaink körében is ismert lehet, de amely tartalmában, mondanivalójában is illik beszélgetésünk tartalmához. Blokkunkat pedig minden adásban egy-egy keresztény dallal zárjuk le, amelyet igyekszünk úgy megválasztani, hogy beszélgetésünk vezérfonalát összefoglalja. Emellett a Plébános úr elmélkedéseit lezáró zeneszámot is mi szoktuk kiválasztani.

Az első, decemberi adásunkban a kortársaink körében manapság igen jellemző céltalanságról, motivátlanságról beszélgettünk, arról, hogy egy mai fiatalnak, fiatal felnőttnek milyen nehézségekkel kell szembenéznie saját útkeresése folyamán.

Második adásunkban, január elején Plébános úr tematikájához igazodva, egy több adásra tervezett témát kezdtünk el több szempontból is körüljárni: vajon miért nem hisznek olyan sokan kortársaink közül? Beszélgetéseink során igyekszünk olyan vádakról gondolkodni, amelyeket kortársaink gyakran megfogalmaznak, valamint olyan ellenérzésekről is szót ejtünk, melyeket ugyan nem mondanak ki, mégis, oka lehet hittel szembenálló magatartásuknak. Próbáljuk nemcsak az ellenünk, keresztények ellen gyakran elhangzó vádak megcáfolni, de – ha szükséges – néhány ötletet is adni, hogy nekünk mit lenne érdemes még jobban csinálnunk.

Az eddigi két, erről szóló adásban szót ejtettünk – többek között – az egyház állítólagos tudományellenességéről (amelynek a vádakkal ellentétben épp az ellenkezője igaz), a szabadság gyakran félremagyarázott fogalmáról, de az iskolai hitoktatás problémájáról és a jutalomra vágyásról is. Következő adásainkban, terveink szerint, újabb témákat fogunk felvetni.

Műsorunk havonta, vasárnap esténként hangzik el a Mária Rádióban, de a rádió honlapján – előzetes regisztráció és bejelentkezés után – valamennyi adás vissza is hallgatható és le is tölthető.

Ahogy a műsor elején is elhangzik, arra biztatjuk ezúttal az olvasókat, hogy a Belvárosi Főplébánia vasárnap esti műsorát ajánlják gyermekeik, unokáik számára is, hallgassák velük közösen, hiszen számukra is, nekik is készítjük azt.

Következő adásunk 2020. március 1-jén, 21.05 órától lesz hallható a Mária Rádió hullámhosszain.

Bersényi Ágoston

A pálfordulás feltétele ***Hit és ima***

Harcoljuk meg a jó harcot, fussuk végig a pályát, tartsuk meg a hitet! (vö. 2 Tim 4,7)

Pál apostol megtérésének példája legyen mindannyiunk szeme előtt! Benne ugyanis minden megvolt csírájában, hogy Saulusból Paulus legyen. Bennünk is megvan minden ahhoz, hogy teljes szívünkkel, minden erőnkkel az Urat szolgáljuk.

Tehetségét, talentumait, Isten ajándékaiként birtokolta, tudás-szomja, okossága, eltökéltsége, kitartása, lojalitása a hitéhez már mind-mind megvolt benne abban az időben is, amikor Szent István diakónus megkövezésénél segédkezett. Meggyőződéssel állt ki már akkor is zsidó hite mellett, megbízható volt, ezért is bízták rá, hogy Damaszkuszba menjen, hogy a názareti követőit befogja, hogy elejét vegye egy szakadár mozgalom elindulásának. Ám Isten belenyúlt Saul életébe: „Már Damaszkusz közelében járt, amikor az égből egyszerre nagy fényesség

ragyogta körül. Földre hullott, és hallotta, hogy egy hang így szól hozzá: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?”⁵ Erre megkérdezte: „Ki vagy, Uram?” Az folytatta: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.” ApCsel 9,3-5

Megtérése után minden talentumát az Élő Istennek, Krisztusnak ajánlotta és adta vissza. Tegyük mi is így! Térjünk meg és kamatoztassuk talentumainkat Isten országának építésére! Legyünk mi is nyitottak elfogadni az Úr megjelenését életünkben!

Kérdezzünk és választ kapunk, ahogy Pál is választ kapott. Bízunk Jézusban, Aki értünk meghalt és értünk feltámadt! Csak az Isten tudja a rosszat jóra, javunkra fordítani. Ahol Isten megjelenik, ott fényesség, világosság van.

Keressük és vegyük észre Isten fényét saját magunk körül, szereteteink körül, a karitásban és a

világban, ahol járunk-kelünk. Keressük Jézust, hisz Ő is keres minket. Csak Őbenne bízunk, mint Szent Pál! Vessük le a régi embert, öltük fel az újat! (vö Ef 4,24) Ne a magunk életét éljük, hanem Krisztus éljen bennünk! Erre a pálfordulásra vár az Úr mibennünk is. Meddig várjon? Ne várakoztassuk meg és higgyük, hogy mindenkiben megvan az esélye a páli fordulatnak! Ne mondjunk le senkiről, magunkról sem. Az Úr sem mondott le Saulról, senkiről sem, így rólunk sem mond le. Karitászmunkánk lényege, hogy segítsük, mozdítsuk előre minden embertársunkban, a hozzánk fordulóokban, a rászorulóokban, a szegényekben azt, hogy felismerjék életükben az Úr megjelenését, a kegyelmeket. És ezáltal a magunk megtérését is munkáljuk!

Mindenki megkapja a szükséges kegyelmeket, de nem mindenki veszi észre és fogadja el Isten ajándékait. Keressük és vegyük észre mindenkiben Krisztust, hogy mások bennünk ismerjék fel Őt a mi szolgálatunk által!

Kiemelkedő példáját adta ennek a lelkiületnek Boldog Batthyány Strattmann László, aki hercegeként a szegények orvosa volt és vagyonát felemésztve emberek tömegeit gyógyította, műtötte meg ingyenesen.

Életfelfogásának forrásáról így vall: „Ha rég nem imádkoztál jól, kérlek, fogj hozzá. Különösen is fontos az ima kísértés idején. Aki a harcban nem használja fegyverét, azt legyőzik. Márpedig a lelki harcban az imádság a legjobb fegyver, amely soha nem hagy cserben bennünket (Boldog Batthyány-Strattman László)

Boldog Batthyány-Strattman Lászlót 2003 óta ünnepeljük a liturgiában, akkor avatta boldoggá Szent II. János Pál pápa. Kimagasló példája ő az önzetlen, áldozatos szeretetszolgálatnak, mert Istentől kapott talentumait, képességeit, hercegi rangját, vagyonát mind-mind jó sáfárként kamatoztatta. Benne, ahogy mindannyiunkban, akik a karitás munkát önként vállaltuk, volt egy alapvető irányultság a szegények, bajba jutottak iránt.

Atyai és felmenői örökségét a rábízottak lelki és testi javára fordította, üdvösségüket, boldogságukat szolgálta vele. Önzetlen volt, úgy volt gazdag, hogy szegény tudott maradni. Nem sokat, nem keveset adott vissza az Úrnak, hanem mindent. Gazdagságában szegény volt, mert nem a magáénak tekintette azt a vagyont, amit örökölt, vagy amiért megdolgozott. A körkörös karitás szemlélet példája is egyben, mert példás szentségi házasságban gondoskodott feleségéről és vele együtt családjáról, 12 gyermekéről. Hálaadással búcsúzott el 21 éves fiától, aki betegségekben hunyt el.

„A gondviselő Istenbe vetett bizalma, reménye szárnyakat adott neki, hogy minden nehézség és körülmény közepette Istent szolgálja, Jézust keresse és lássa a betegekben, szegényekben. A szegényeket ingyen kezelte, látta el orvossággal, a nincsteleneket pedig

ruhával és pénzzel is támogatta. Három vármegye betegek keresték föl, naponta 60–100 beteg érkezett. Mindig a legelhagyatottabbakkal kezdte, a gazdagokat lehetőleg más orvoshoz küldte. 1921-től évenként általában ötezer beteget látott el a körmendi kórházban; életében mintegy 30.000 szemműtétet végzett. A saját költségén segítő társakat, orvosokat, ápolónőket fogadott föl. Mindez fölemésztette vagyona nagy részét, az állam mégis a teljes vagyona után vetette ki az adót, amit ő -- utánajárásra nem lévén ideje -- meg is fizetett.” (<https://archiv.katolikus.hu/szentek/0122-1.html>)

Az imádságra vonatkozó buzdítását fogadjuk magunkénak: „Akarsz-e megismerni egy olyan eszközt, amelynek segítségével a Jóistennél mindent elérhetsz? Ez az eszköz: az imádság. Az imádság által részt nyersz Isten mindenhatóságából. Erről Jézus biztosít bennünket: Bizony, bizony, mondom nektek, bármit kértek az Atyától az én nevemben megteszem nektek (vö. Jn 14, 12. 13). Hiszen már ez a szó: Mi Atyánk is mutatja, hogy gyermeki szeretettel és bizalommal kell őhozzá fordulnod.

Az imádságra kivétel nélkül mindannyiunknak feltétlenül szükségünk van. Maga az Üdvözítő jelenti ki: Kérjétek és adnak nektek (Lk 11, 9). Ez nem csupán tanács, hanem parancs. Aki nem kér, az nem is kap. Erről mondja Szent Ágoston: Az Úristen kívánja és akarja, hogy kegyelmet nyerjünk, a kegyelemben viszont csak azt részesíti, aki könyörög érte.” Egyesek erre azt szokták mondani: „Isten úgyis tudja, mire van szükségem.” E kifogásra az a válaszom: Az apa is tudja, mi kell a gyermekének, és mi szerez neki örömet. Mégis elvárja, hogy mindezt kérje tőle. Ezáltal lesz ugyanis tudatossá a gyermekben: kitől kapta az adományokat, és kinek kell érte köszönetet mondani.

Van-e nagyobb jótevőnk, mint Isten? Neki köszönhetjük ugyanis minden testi-lelki javunkat. Ne késlekedjünk hát egészen ráhagyatkozni, ezeket a javakat tőle kérni, és értük minden nap őszinte köszönetet mondani. Mások meg azt kifogásolják: „Sokszor imádkoztam, mégsem kaptam meg, amit kértem.” S az édesapa talán teljesíti gyermekei minden kérését? Ugye csak azt, amelyik a javukra válik. Isten végtelenül bölcs, és az ő csodálatos rendelései, útjai kifürkészhetetlenek (vö. Róm 11, 33). Ezért nyugodtan rábízhatjuk, hogy döntse el ő: kéréseink közül mi válik a javunkra. S azt adja meg nekünk. Imádkozzál állhatatosan! Arra ugyanis nincs ígéretünk, hogy imádságunk azonnal meghallgatásra talál. Gondolj Szent Mónikára. Ő sok-sok évig imádkozott, hogy fiának elméje megnyíljon az igazság világossága előtt. S könyörgése végül is meghallgatásra talált. Fiából lett a nagy „szent”, Ágoston. Imádkozzál teljes bizalommal!

Csorba Gábor

állandó diakónus, karitászigazgató
Esztergom-Budapesti
Főegyházmegye
Szent Erzsébet Karitászt Központ

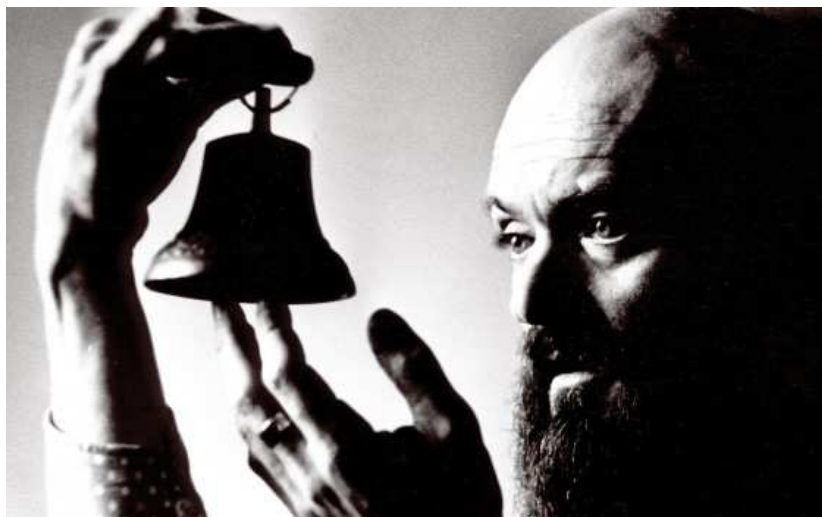
Arvo Pärt (1935-) észt zeneszerző, akit sokan a 20. századi egyházzene legnagyobb mesterének tartanak. Zenéje egészen különleges, minimalista stílusú, talán éppen ebben rejlik ereje.

Sok modern szerzőhöz hasonlóan ő is évekig kereste saját stílusát, kipróbálta a szerializmust, a dodekafóniát, mígnem a 70-es évek közepén érdeklődése a gregorián és a preklasszikus szerzők felé fordult, ami gyökeresen megváltoztatta a zenéhez való viszonyát.

Így ír erről: „Felfedeztem, hogy elég, ha csupán egyetlen hangot szólaltatnak meg gyönyörűen. Ez az egyetlen hang, vagy egy csendes ütés, vagy egy pillanatnyi csend megvigasztal. Nagyon kevés elemmel dolgozom: egy hanggal, két hanggal... Egyszerű anyagokból építkezem – egy hármashangzattal, egy bizonyos tonalitásban. A hármashangzat három hangja harangokhoz hasonlít, ezért hívom ezt a kompozíciós eljárást tintinnabuli-nak.” (A latin eredetű „tintinnabuli” szó harangocskákra utal.)

Az új stílusban született legfontosabb művek közé tartozik a *Fratres*, a *Tabula Rasa* és az 1977-ben komponált *Missa Syllabica* is.

Pärt neve ebben az időben nyugaton is egyre ismertebbé vált. 1980-ban a szovjet elnyomás miatt feleségével és két fiával elhagyta hazáját, A zeneszerző nyugati kiadója segítségével először Bécsbe költözött,

majd egy évvel később Nyugat-Berlinben telepedett le, ahol jelenleg is él.

Észtországból való távozása óta elsősorban egyházzenei kompozíciókat ír (*János-passió*, 1982; *Te Deum* 1984-86, átdolgozva: 1993; *Magnificat*, 1989)

2020. március 8-án, Nagyböjt 2. vasárnapján a 10 órai szentmisén templomunkban is felcsendülnek Arvo Pärt művei. A *Missa Syllabica*-t és a férfikarra komponált *De Profundis*-t a Belvárosi Kántorátus tolmácsolásában hallhatjuk majd.

Dr. Gesztesi Tóth László

A bukott angyal cselszövéseiről

A gonosz lélek mesterkedését gyakran tapasztaljuk életünk során, aki talán akkor pusztít leghatékonyabban, ha sikerül rejtekben maradnia. Ő a kárhozát fia, kinek választása végleges. Ő a hazugság atyja, a nyugtalanság gerjesztője. Szétszór, szakadást idéz elő, gyűlöli a rendet, az egységet. Célja, hogy Istentől elszakítson, istengyermeki méltóságunkat sárba tiporja, arra törekszik, hogy az embertársak közötti kölcsönös megbecsülést és tiszteletet lerombolja.

Megfigyeltem, ha egy gondolat félelemmel, bosszan-

kodással tölti be a szívem, zavart okoz és a béke állapotából kimozdít, akkor tudatosan ellene kell mondani a gonosz kísértőnek: „Távozzál el tisztátalan lélek, pirulj szégyenvallott. Igen ocsmány vagy, aki ilyenekkel töltöd fülemet. Távozzál el tőlem hamis hitető: nincs én bennem semmi részed, hanem Jézus, mint erős bajnok velem léssen, és te megszégyenülsz. Inkább meg akarok halni, és minden kínokat szenvedni, hogysem néked engedni. Hallgass, némulj meg, többször nem akarom hallani szótát,

ha sokkal több háborgatásomra igyekezel is. Az Úr az én világosságom, és üdvösségem kitől félek? Ha táborok állanak is ellenem, nem ijed meg az én szívem, az Úr az én segítőm és én Megváltóm.” (Kempis: Krisztus követéséről, III./6./4.)

Van egy nagyon erős fegyverünk a sátán elleni küzdelemben: az önmegtagadás. Keressünk élethelyzetünkben egy olyan mozzanatot, melynek elvégzése részünkről a legkisebb lemondással jár, cselekedjük meg, és ajánljuk fel Szűz Mária szándékára. Ha ügyesek vagyunk, minden pici

alkalmat értékesen használunk fel, így erősödünk az apróbb felajánlásokon át az önmegtagadás gyümölcsöző tetteiben. Készüljünk fel arra, hogy a sátán nem nézi jó szemmel ezt a munkát. Mindenáron meg akarja akadályozni, hogy előre haladjunk, és ehhez beveti az összes eszközét. Elkedvetleníthet, elbizonytalaníthat, látszólagos gondokat gördíthet elénk. Minden rendben van akkor is, ha ez sikerül neki. Emlékezzünk arra, hogy mindent az Úr Jézusért cselekszünk. Újuljunk meg lélekben és csak egy kicsivel tegyük alább a lemondás nehézségi mércéjét, mint ahol elakadtunk korábban, majd folytassuk tovább.

Feltűnt számomra, hogy ugyan csekély felajánlásnak tűnik, de akár egy pillantásnak is van értéke, amit megvonok magamtól. A szemek kívánságát is hasznos korlátozni! Sok bűn forrása a meggondolatlan beszéd! A mértékletesség az étkezés területén is értékes erény. Gyöngeségeinkre hamar fény derül így, valószínű még rejtett

bűneink is előkerülhetnek. A küzdelem azonban megerősít, és ha arra gondolunk, hogyan is hálálhatnánk meg az Atya szeretetét, Krisztus kereszttáldozatát, az üdvösség lehetőségét? Tiszta, egészen Istennek ajánlott szívünkkel. Úgy, hogy minden, amit tőle kaptunk, azzal őt dicsőítjük meg. Belőle forrásozzon minden gondolatunk, vágyunk, szavunk és tettünk, és benne érjen cél. Hálánkat így megélve, fegyelmezettséget

gyakorolva, a test ösztöneit kézben tartva, és a szentségek gyakori vételével a kegyelem állapotában meggyökerezve biztosak lehetünk abban, hogy a gonosz léleknek nincs hatalma felettünk.

Barna Klára

Torquato Tasso (1544-1595)

ZSOLTÁR

Égi Atyám, most, hogy fekete felleg
borult az igaz útra s tébolyogva
járok, s alattam süpped a morotva,
e siralmak völgyén, ím esdekellek:

igazgasd lépteim, s te szent kegyelmed
lámpását gyűjtsd fel bennem, hogy lobogva
égjen, s az ösvényt újra megmutassa,
melyet bolyongó lelkem elfelejtett.

S mielőtt behavazná a sivár tél
e fürtöket, s napom gyarló világát
a végleges sötétség el nem oltja:

add, hogy lábaim utad megtalálják,
s öltözködvén kéklő mennyei tollba,
Uram, legeltess, Uram, adj te kvártélyt!

(Jékely Zoltán fordítása)

Megkezdte próbáit templomunk újonnan alakult énekkara. A megalakulás elsődleges célja, hogy olyan amatőr, de színvonalas liturgikus szolgálatra felkészülő, zeneszerető tagokból álló énekkar kapcsolódjon be plébániánk életébe, akik egyben templomunk egyik hívő közösségét is alkotják.

A próbák minden héten csütörtökön vannak 18 órakor az altemplomban, melyekre szeretettel várjuk további érdeklődők csatlakozását.

dr. Osztie Zoltán plébános

Katyi Zsombor karnagy

Farsangi bál 2020.

Nagy érdeklődés mellett rendeztük meg idén is farsangi bálunkat a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola aulájában és dísztermében.

A programban operarészletek előadása, társastánc bemutató, stand up comedy, bűvészet, kvíz, tombola, valamint természetesen vacsora és tánc szerepelt.

A PLÉBÁNIA PROGRAMJAI

2020. február-március

Rendszeres programok

Hetente:

hétfőn 18 ó	Ifjúsági- és felnőtt katekézis
18 ó	Bibliakör
szerdán 14 ó	Csoportos háznézés
szerdán 18 óra	Szentségek felvételére felkészítő foglalkozás
pénteken 15-16.45	Engesztelő imaóra a hazáért és a nemzet egységéért
17.40	Közösségi imaóra vesperással, a szentségimádás keretében

Havonta:

első hétfőn 17 ó	Szentmise az adorálók szándékára
első kedden 18 ó	Elváltak és Egyedül Élők szentmiséje és találkozója
első- és második kedden 10-11 ó	Senior Közösség találkozója
első pénteken	Beteglátogatás, áldoztatás

Lelki segítségnyújtás, támogatás

Mindannyiunk életében előfordulnak olyan helyzetek, melyekben a meghallgatás, közös, együttérző gondolkodás ad lehetőséget arra, sőt, szükséges ahhoz, hogy az előttünk álló nehézséggel megküzdjünk, életutunkon előre jussunk, hitünkben erősödjünk. Ehhez adunk segítséget egyénileg és csoportfoglalkozás keretében.

Jelentkezés a 30 591 2601-es telefonon, hétfőn 9-12, és szerdán 15-17 óra között.

PESTI FŐTEMLÓM

Spirituális közösségi lap
VI. évf. 39. szám

A Belvárosi
Nagyboldogasszony
Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Barna Klára
Csorba Gábor
Herpy György
Dr. Kerényi Lajos
Dr. Gesztesi-Tóth László

Lektorálta:
Faga-Nagy Mária

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15.
tér 2.
belvarosiplebania@gmail.com

Megjelenik:
12 oldalon

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia

1056 Budapest Március 15. tér 2. Tel/fax: 318 3108 E-mail: belvarosiplebania@gmail.com
Irodaszolgálat: hétfő - szerda - péntek 9 -12; 15.30 - 17.30
Irodavezető: Rochlitz Kinga